

baštenske makaze

oto horvat

KARMA DORUČAK

morao sam se ranije ubediti,
ne uzmicati pred sobom u čošak
žmureći prolaziti pored ogledala,
prihvatići očekivano, naučiti
lice mirnoći uvežbati oči praznini.
znati da kevine reči imaju
ispod sebe nepobitan temelj.
da je tu talog kafe u šoljici,
druženje od nekih dva sata
sa ženom iz komšiluka.
morao sam je pažljivije slušati
čuti kada mi je prepričavala
vrativše se puna tudihi istorija
iskustava i pretpostavki o tome
kako je najezda počela
pre nekoliko godina u prvom ulazu
kako se zaista fascinantno širi
kao kić u novim filmovima.
kako će se i kod nas oni pojavit
odjednom, ujutru, zaposevši sve,
čitav stan, prvo naš onda dalje.
kako bi trebalo kupiti tis
jer možda će ga nestati
baš kada nam zatreba
jer bolje je sprečiti nego
vodići izgubljen rat
medu džunglom nameštaja i tepiha.

VRATIO SAM SE IZ BUDIMPEŠTE

kada mi je prijatelj vratio pesme
koje sam mu poslao
povredio me je.
beše to u suštini pažljivo pismo
oko koga sam se veoma trudio
kakvo nikada nisam dobio
koje bi me obradovalo da je tude sigurno.
kao cvet ljljana
što mi je poklonila jedna devojka. kasnije
mladost i izgubljenost su me primorale
da je ostavim
na grub grub način.
često
to sebi prebacujem. koji sam ja tenkre npr.
ne znam šta voli da
doručkuje.
nekoliko puta smo se
sreljili u gradu. ali
izbegavao sam da je pogledam.
reči za nju su mi se od tada zapekle u grlu
kao mesečeva slika u trulom čamcu na obali.

AVGUST

spuštajući se niz velebit prema moru
obavijao me je miris smole i soli.
ranc na ledima me je vukao
svojom mirnom težinom ka središtu
prepona majke.
nisam imao prave cipele.
žuti put marije terezije
kojim sam silazio
nije bio dom nijednoj zmiji.
borovi su bili opruženi na suncu kao device.
sem odronjavanja kamenja
pesme cvrčka
mojoj zaduhanosti se nije pridružio
nikakav drugi zvuk.
a umor mi je zvonio
u venama.

STVARI NE TREBA DRŽATI NAPOLJU NEGO U FRIZIDERU AKO PRIMETIŠ SUMNJIIVO DOKAŽI ZGRAŽAVANJE ZADRŽI ZA SEBE,

morao sam, ipak, kevu tada slušati
čuti, ne misliti ponovo
na devojku koja nije sa mnom
njenu kosu stopala u crnim klompama
brz govor moje ponovno batrganje
u oštrom žbunju kupine.

morao je naravno nisam nazvati, sutradan
kao zlatni sinčić pasti joj u krilo
pod suknu.
izgubljeno je pitati
mama šta da radim s a puterom
i mrvima u njemu.

I. H.

toliko puta opevano tvoje rođenje.
nevinoštvo tvoje majke, glas sa neba.
pokloni mudraca i seno, oreol
oko tvoje male glave i znak.

nigde ni slova o tvom bratu. o njegovim
zlatnim zibima i rogčićima, o smehu
i ludilu. o njegovom drugačijem putu.
lepoti i žrtvovanju.

znajući unapred šta će se dogoditi,
gde će završiti
on je sebi obezbedio slavu
ravn tvojoj
time
što o njemu noć kiša i zemlja
pevaju himne.

trojstvo
bez kojeg bi smo mi tvoji poštovaoci
živeli u većem siromaštvu.

CRVENI MARSIJA

iako ću izgubiti, biti proglašen
za pobednika ali od nazad,
ne mogu da ne povučem liniju
u pesku. jedan deo od kruga,
jedno slovo od njenog imena.

ona će me podsetiti
da duvam jače u frulu
da muzikom ispunim njene uši,
ne svojim vriskovima i jecajima
kada mi budu zdrali kožu
sa tela.

ZAZIRANJE

cveće mi nije potrebno u sobi.

ne razumem svoju majku.
njenu upornost kojom unosi
svake nedelje, dok spavam.
vazu prepunu lala, narcisa ili
nekog drugog otvorenog cveća.
stavlja je na pisači sto,
napravivši pre toga, naravno,
red na njemu.
jednom rekoh da mi se to dopada,
da je to ono što se zove vaza.
takvi dogadaji,
nametnuti životi, tude smrti,
odvraćaju mi pažnju.
gubim ritam disanja.
gurnut u dijalog sa buketom
čutim uporno kao riba,
jezik kojim bi smo se sporazumeli
ionako su izbrisale baštenske
makaze.

PESMA NAKON UTORKA

isključio sam telefon
struju
spustio roletne

imam dovoljno
vremena
da ti objasnim
da napravim mozaik
i slažem ga zatim
polako
po ili u tvom čelu

kao vitko gradsko stablo
opisem ti na taj način
u šumi
svoju još vitkiju senku

ali šta
ako je ta šuma
upravo izbrisana
sa svih karti i mapa
zbog kraljice
Beton

nemam gde
sprovešće se to
i u delo

ako su drvošeče krenule
trebale su već odavno
stići
medutim biće da još
nisu pronašli
medu stablima

prava vrata.

OTO, POŠTA TI JE
KOD ML. VOD. VELJOVIĆA
pre izvesnog vremena
stigao mi je mali dar
adresiran okruglim rukopisom
deo voj sa kojom sam proveo
prošlo leto.

razglednice su uvek otvorene.

nije mi zato preostalo ništa
drugo
nego da čitam dobijeno
uz pomoć mašte i sećanja.

nagadanje o prečutanim mislima.

fotografija na razglednicu
predstavlja platno pierarda bokara.
impresionističko delo sa dosta tamnih
tonova smede plave i zelene
nasuprot bledim i sunčanim bojama.

žena što leži na travi u beloj haljinji
pored onižeg i raskalašnog drveta,
grad koji se nazire u daljini kroz granje
danas su mi isuviše bolni simboli,
aludirajuće sitnice.
zbog toga sam teško zapazio
sanju staricu na udobnoj stolici,
mali stočić flaše na njemu
iako su postavljeni u prvi plan.

na praznoj strani predviđenoj za poruke
selotejpom pričvršćeni listovi imele.
bez potpisa. bez ičega.

samo zelena boja biljke
koja bi trebala da mi nešto govori.
govori.